

Η ΕΞΟΔΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΠΕΡΝΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΔΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΝΕ/ΕΕ

ΧΑΡΑΤΣΙ ΣΤΙΣ ΕΛΙΤ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΥΣ

Επιτέλους! Βρέθηκε ο ένοχος για την υπερχρεωμένη Ελλάδίτσα. Είναι οι κερδοσκόποι! Έλα όμως που καπιταλισμός χωρίς κερδοσκόπους είναι σκορδαλιά χωρίς σκόρδο, αφού η δουλειά τους είναι να βρίσκουν τους πιο αδύνατους κρίκους στο σύστημα και εκεί να χτυπάνε, εφόσον έτσι πραγματοποιούν τα πελώρια κέρδη τους. Όλη η λογοδιάρροια των τελευταίων εβδομάδων στα ΜΜΕ, στοχεύει στην συσκότιση και τον αποπροσανατολισμό για τα πραγματικά αίτια της πρώτης παγκοσμιοποιημένης οικονομικής κρίσης γενικά και της Ελληνικής κρίσης ειδικότερα. ΠΑΣΟΚ και ΝΔ ανταλλάσσουν νηπιακού τύπου «επιχειρήματα» και μομφές, όπου απλά ο ένας τα ρίχνει όλα στον άλλο, αλλά για την ταμπακιέρα όμως ούτε κουβέντα.

Η οικονομική κρίση για την οποία καλούμαστε «να βάλουμε όλοι πλάτη» —λες και «όλοι» φταίμε, από το μεροκαματιάρη, μέχρι τον εφοπλιστή— είναι απλά η απόρροια της ένταξης της Ελλάδας στην ΕΟΚ και σήμερα Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ) η οποία ολοκλήρωσε την ενσωμάτωση της χώρας στην παγκόσμια καπιταλιστική αγορά. **Και να ποια είναι τ' αποτελέσματα:**

Στον αγροτικό τομέα, το καρότο των αγροτικών επιδοτήσεων και το μαστίγιο των ποσοτώσεων στα αγροτικά προϊόντα έφερε τη συρρίκνωση του αριθμού αγροτών και τη διατροφική εξάρτηση της χώρας. Το 2006 το ποσοστό των αγροτών επί του ενεργού πληθυσμού ήταν 13% ενώ το 1981 ήταν 31%. Πάνω από τους μισούς αγρότες δηλαδή αναγκάστηκαν να στραφούν στις συνήθως αεριτζιδικές «υπηρεσίες». Επιπλέον σήμερα εξαρτιόμαστε από τις εισαγωγές τροφίμων, επειδή η ντόπια παραγωγή δεν αρκεί για να καλύψει τις ανάγκες. Πράγμα καθόλου τυχαίο, αφού στόχος της ΕΕ ήταν και είναι η καρατόμηση του αγροτικού τομέα και οι εισαγωγές αγροτικών προϊόντων από «το περιβόλι της Ευρώπης», δηλαδή τις χώρες του τρίτου κόσμου (βαμβάκι από την Αίγυπτο, όσπρια από τη Μαδαγασκάρη κ.λπ.).

Στον βιομηχανικό τομέα εξαφανίστηκε η δασμοβίωτη ντόπια βιομηχανία, με αποτέλεσμα την ολοκληρωτική αποδιάρθρωση του τομέα αυτού που στηρίχτηκε πια μόνο στις κατασκευές, τη πανάκριβη «φούσκα» των Ολυμπιακών κ.λπ.

Παράλληλα, οι άνεργοι που δημιουργήθηκαν από την κατάρρευση του αγροτικού και βιομηχανικού τομέα σπρώχτηκαν βασικά στον δημόσιο τομέα των υπηρεσιών, τον οποίο όμως σήμερα επίσης αποδιαρθρώνουν με τις μαζικές ιδιωτικοποιήσεις και απολύσεις, οδηγώντας σε ακόμη μεγαλύτερη ανεργία και φτώχεια.

Έτσι, η Ελλάδα έφτασε να χρωστά σήμερα 300 δις ευρώ (κυρίως σε Γερμανούς και Γάλλους τραπεζίτες) και ήδη να δαπανάει πάνω από τα μισά συνολικά δημόσια έσοδα στην πληρωμή τοκοχρεολυσίων. Το λογαριασμό φυσικά θα πληρώσουμε όλοι εμείς οι μισθωτοί, εργαζόμενοι με μπλοκάκι, άνεργοι και χαμηλοσυνταξιούχοι. Γιατί το φοροχαράτσι –με την (για ακόμα μια φορά) αύξηση των άμεσων κι έμμεσων φόρων, το ξεχείλωμα των ορίων για συνταξιοδότηση, η αύξηση της ανεργίας και των απολύσεων και το τσεκούρωμα μισθών κι επιδομάτων— δε βαρύνει βέβαια τα ανώτερα εισοδηματικά στρώματα, αυτούς δηλαδή που έφαγαν την μερίδα του λέοντος από τα θαλασσοδάνεια που τώρα μας καλούν να τα ξεπληρώσουμε για να μην βουλιάξει η χώρα, αλλά τα μη προνομιούχα! Να «βάλουμε όλοι πλάτη» λοιπόν; Εμείς δημιουργήσαμε την κρίση, ή το σύστημα της οικονομίας της αγοράς με τους διεθνείς οικονομικούς οργανισμούς του (ΕΕ, ΔΝΤ κ.λπ.), καθώς και οι οικονομικές και πολιτικές ελίτ που διαχειριζόντουσαν την οικονομία για το όφελος τους;

Το πρόβλημα λοιπόν είναι καθαρά συστημικό και δεν είναι πρόβλημα «κακής» πολιτικής του ενός ή του άλλου κόμματος (ή «κακών» κερδοσκόπων) και γι' αυτό οι φαντασιοπληξίες όσων μιλάνε για αναστροφή του νεοφιλελευθερισμού κι επιστροφή του κοινωνικού κράτους είναι πέρα για πέρα εκτός πραγματικότητας. Κοινωνικό κράτος θα σήμαινε αύξηση των κοινωνικών δαπανών, δηλαδή υψηλό επιχειρηματικό κι επενδυτικό κόστος και άρα μείωση των επενδύσεων και φυγή κεφαλαίων (όπως ήδη συμβαίνει), δηλαδή ταχύτερη χρεωκοπία.

Παρόμοια, η πολυφορεμένη «πράσινη ανάπτυξη» ανήκει εξ ίσου στη σφαίρα της φαντασίας. Η Ελλάδα δεν έχει τις απαραίτητες υποδομές για να παράξει και μπορεί μόνο να καταναλώσει «πράσινη ανάπτυξη». Το συνολικό οικονομικό αποτέλεσμα, επομένως, θα ήταν η παραπέρα επιδείνωση των διαρθρωτικών προβλημάτων της Ελληνικής οικονομίας και ιδιαίτερα του ισοζυγίου πληρωμών και του εξωτερικού χρέους, με νέες φορολογικές επιδρομές και περιστολή των δημοσίων δαπανών στο μέλλον για να μειωθούν τα ελλείμματα.

Την ίδια στιγμή, όσο η οικονομική κρίση βαθαίνει και οι πιέσεις από τις ελίτ της ΕΕ για λήψη μέτρων εντείνονται, πέφτουν οι «σοσιαλιστικές» μάσκες της ντόπιας πολιτικής ελίτ και η συστημική βία ενάντια στις κοινωνικές αντιδράσεις κλιμακώνεται. Έτσι, η πολιτική ελίτ καταφεύγει αυξανόμενα στο τελευταίο μέσω κατάπνιξης που διαθέτει, μέσω του κρατικού μηχανισμού καταστολής που είναι η ωμή βία, οδηγώντας την αντιπροσωπευτική «δημοκρατία» σε μια περισσότερο ολοκληρωτική μορφή με «σοσιαλιστικό» περιτύλιγμα, στον σοσιαλφασισμό. Δείγματα γραφής είδαμε κατά την περίοδο των συγκεντρώσεων για την επέτειο της δολοφονίας του Α. Γρηγορόπουλου, στις «παράπλευρες απώλειες» (βλ. εν ψυχρώ δολοφονίες) πολιτών στον «επιτυχημένο πόλεμο εναντίον του εγκλήματος» (κατά τα λόγια αξιωματούχων) που έχει ανοίξει το υπουργείο «Προστασίας του Πολίτη» και έχει στοιχίσει ζωές ανθρώπων που βρέθηκαν σε πιστολίδι το οποίο ανοίγουν με την πρώτη ευκαιρία αστυνομικοί, ενώ ταυτόχρονα τα πογκρόμ κατά μικροπωλητών μεταναστών είναι καθημερινό φαινόμενο και περιοχές του κέντρου βουλιάζουν καθημερινά όλο και πιο βαθιά σε μια κοινωνική κρίση με τις εικόνες εξαθλιωμένων άστεγων, τοξικοεξαρτημένων και θυμάτων σωματεμπορίας να πληθαίνουν.

Η λύση που επέλεξαν οι ξένες ελίτ (δηλαδή οι δανειστές μας) και οι ντόπιες ελίτ κατ' εντολή τους είναι η χειρότερη δυνατή για τα λαϊκά στρώματα.

Υπάρχουν όμως άλλες λύσεις που θα μετέφεραν την πληρωμή του Χρέους σε αυτούς που το δημιούργησαν και ωφελήθηκαν βασικά από αυτό, ενώ συγχρόνως θα έβαζαν τις βάσεις για μια άλλη «ανάπτυξη» που θα κάλυπτε τις ανάγκες όλων μας, χωρίς την καταστροφή του περιβάλλοντος.

ΑΜΕΣΑ ΜΕΤΡΑ ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΗΝ «ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ»

- **άμεσο δημοψήφισμα για την απόρριψη των ληστρικών μέτρων** που επιβάλλουν οι ελίτ και **έγκριση νέων μέτρων για έξοδο από την κρίση** που θα την πληρώσουν μόνο οι ελίτ και τα προνομιούχα στρώματα, που δημιούργησαν την κρίση. Τα μέτρα αυτά περιλαμβάνουν:

- 1) **την άμεση έξοδο από την Ευρωζώνη** για να μη δεσμευόμαστε πια από το Μάαστριχτ και το Σύμφωνο Σταθερότητας και να μη μας διατάζει το Διευθυντήριο της ΕΕ,

- 2) **την επανεισαγωγή της δραχμής**, σε ισοτιμία με το Ευρώ και τα άλλα νομίσματα που θα συμφέρει τη χώρα μας,

- 3) **την επαναδιαπραγμάτευση του Χρέους** ώστε να επιμηκυνθεί η εξόφληση του μέχρι να αποδώσουν τα μέτρα κατά των προνομιούχων στρωμάτων,

- 4) **την άμεση επιβολή φόρου μεγάλης περιουσίας (ακίνητης και κινητής) στις ελίτ και τα προνομιούχα κοινωνικά στρώματα** που πρέπει να κληθούν να πληρώσουν για την μακροχρόνια κρίση στην οποία έριξαν την χώρα (με το αζημίωτο φυσικά!), δημιουργώντας για σειρά ετών μια τεχνητή ευημερία (μέσω του δανεισμού) που συγκάλυπτε την —εξαιτίας της ένταξης στην ΕΕ— κατάρρευση της παραγωγικής δομής,

- 5) **την εισαγωγή παράλληλων αυστηρών ελέγχων στη κίνηση κεφαλαίων** για να μην μπλοκαριστούν τα παραπάνω μέτρα από τους κερδοσκόπους και τις ελίτ.

- **σε περίπτωση που οι ελίτ και η ΕΕ δεν δέχονται τα παραπάνω**, ούτε δέχονται να κάνουν δημοψήφισμα τότε η πάλη θα έπρεπε να είναι:

- 1) για την **άμεση έξοδο της χώρας από την Ε.Ε. και την κήρυξη χρεωκοπίας** (δηλαδή την προσωρινή στάση πληρωμών των τοκοχρεωλύσιων {ΚΑΙ ΜΟΝΟ}), ώστε να προχωρήσουμε στην αναδιαπραγμάτευση των όρων πληρωμής του Χρέους και

- 2) για την **εθνικοποίηση των Τραπεζών** που θησαύρισαν από τη σημερινή κρίση, ώστε να μην μπορούν να εκμεταλλευθούν την κήρυξη προσωρινής χρεωκοπίας του Κράτους.

- 3) για τη **δημιουργία των προϋποθέσεων για μια αυτοδύναμη οικονομική ανάπτυξη** χωρίς καταναλωτισμό.

ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΛΛΗ «ΑΝΑΠΤΥΞΗ», ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ/ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

Πέρα όμως από τα άμεσα μέτρα στα οποία θα έπρεπε να συμφωνήσουν όλες οι αντισυστημικές δυνάμεις της Αριστεράς, είναι επιτακτική η ανάγκη δημιουργίας **εδώ και τώρα** ενός **μαζικού, αντισυστημικού, αμεσοδημοκρατικού κινήματος**, που παράλληλα με την πάλη για την άμεση έξοδο της χώρας από την ΕΕ θα άρχιζε να χτίζει εναλλακτικούς πολιτικούς και οικονομικούς θεσμούς σε κόντρα κι έξω από την οικονομία της αγοράς. Αυτό σημαίνει:

Θεσμούς με:

- **Συλλογική λήψη όλων των σημαντικών αποφάσεων από συνελεύσεις άμεσης δημοκρατίας** που συνέρχονται ανά Δήμο και συντονίζονται μεταξύ τους με εκλεγμένες επιτροπές (από εξουσιοδοτημένους με ειδικές εντολές και όχι «αντιπροσώπους»,) σε τοπικό επίπεδο και, σε περίπτωση συνομοσπονδιών παρομοίων δήμων, σε περιφερειακό, εθνικό, ή ακόμα και σε διηπειρωτικό επίπεδο.
- **Συλλογική ιδιοκτησία και έλεγχο των μέσων παραγωγής και διανομής** (που θα διαχειρίζονται οι «δημοτικές» επιχειρήσεις τις οποίες θα ελέγχουν οι δήμοι μαζί με τους εργαζόμενους σε αυτές) ώστε να ικανοποιούνται για όλους οι βασικές ανάγκες (σίτιση, στέγαση, ιατρική κάλυψη, εκπαίδευση, συγκοινωνίες, πλήρης κοινωνική πρόνοια για όλους τους πολίτες κ.λπ.).
- **Αυτοδιεύθυνση στη δουλειά, στο Πανεπιστήμιο κ.λπ. και κατάργηση των διακρίσεων** με βάση το φύλο, τη φυλή, την εθνικότητα, την πολιτιστική και σεξουαλική ταυτότητα.
- **Επανενωμάτωση της κοινωνίας στη φύση**, με την κατάργηση της καταναλωτικής κοινωνίας και την εξάλειψη όλων των δραστηριοτήτων που βλάπτουν το περιβάλλον και υποβαθμίζουν την ποιότητα ζωής και την ανθρώπινη υγεία.

ΛΥΣΕΙΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΡΚΕΙ ΝΑ ΤΙΣ ΘΕΛΗΣΟΥΜΕ!

ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ Ο.Ν.Ε./Ε.Ε. – ΧΑΡΑΤΣΙ ΣΤΙΣ ΕΛΙΤ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΥΣ

**ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ,
ΠΡΟΣ ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΚΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ**